

אבא, *צ'אבו*, צביקה היקר

אני מקווה שאתה שם למעלה רואה את האנשים הנפלאים שהגיעו לכאן גם היום, כדי לזכור, להוקיר, ולהיפרד ממך.

יכולת הנתינה הבלתי נדלית שלך, גרמה לכך שנגעת והשפעת על הרבה אנשים – ואין לי ספק שיזכרו אותך לעד.

בשם אמא וכל המשפחה, אני מודה לכולכם על שבאתם לחלוק כבוד לאבא צביקה

אבא, אני יודע כמה היה חשוב לך שאבוא על מנת שנהיה ביחד ונחווה זמן איכות במשותף, זמן שהיה כל כך חשוב עבורי בימיך האחרונים ואני מודה על כך כל יום לאלוהים

אבא היקר, אין לך מושג עד כמה אני גאה להיות הבן שלך. אתה היית האבא הכי טוב שאפשר לבקש, השפעת עלי רק לטובה, ידעת לחזק אותי ולעצב את האישיות שלי, בעיקר לימדת אותי להילחם ולא לוותר.

אני זוכר, כאילו זה קרה היום, את היום בו הקפצת אותי למבחני הגיבוש לשייטת 13 ואני נער בן 17 ~~הייתי~~, להוט ונרגש לקראת הגיוס לצה"ל, לאחר שכבר נסעת, מודיעים לי בשייטת שהתקשרו מהקיבוץ!!! ללבטל את המועמדות שלי ושלחו אותי הביתה

בוש ונכלם, עד דמעות בגרון ותחושה חזקה של עלבון ואכזבה, בעיקר כלפייך, תוך חשש שמא תחשוב שאני הוא זה המנסה להתחמק... סיפרתי לך מה קרה ואתה אבא, כמו שאתה, פצצה של אנרגיה, קפצת ממקומך וכמעט עשית "סלטה" באויר עם הכסא ואמרת "אין מצב", לא יכול להיות שלא יקבלו אותך לגיבוש.... מיד הרמת כמה טלפונים ואכן, למחרת בשש בבוקר, התייצבתי שוב לגיבוש בשייטת

באותו רגע, גמלה בליבי החלטה שאין מצב שאני לא אעבור את המבחנים ולא אסיים את הקורס, על אף שהוא אחד הקורסים הקשים והארוכים ביותר בצה"ל

כך, לאחר 25 חדשים של מאמץ והשקעה עמדתי זקוף וגאה, בטקס מרשים על מגרש המסדרים, על מנת לקבל את כנפי העטלף של הקומנדו הימי, מידיו של הרמטכ"ל דאז, רפאל איתן ז"ל, המכונה רפול, שהיה בעבר המפקד שלך, ביחידת הקומנדו 101 המהוללת

כשהרמטכ"ל הגיע אלי ושאל לשמי, ציינתי בפניו שאני בנו של "פרדי" (ככה כינו אותך ביחידה) שהיה איתו ביחידה, הוא כל כך התרגש, שהוא עזב באמצע את הטקס ומתוך כבוד והערכה, ניגש אליך, לחץ את ידך וחיבק אותך בחום, חיבוק של לוחמים וחזר להמשיך בטקס

!באותו רגע חשתי תחושה עילאית של סיפוק וגאווה בעיקר בשבילך – אבא

מי שאני היום – זה בזכותך. !. וכפי שהבטחתי לך בימיך האחרונים, אנחנו נמשיך לדאוג ולטפל באמא – כפי שאתה דאגת לה ולימדת אותנו

שלך - גיא

אבא, אני אוהב אותך ואתה כבר חסר לי.